

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **MDDr. MUDr. S. F.**, bytem, zast. JUDr. Pavlem Holubem, advokátem se sídlem Kopečná 14, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 21. 3. 2016, č. j. MMB/0115827/2016, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0015574/2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobkyně napadá rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor vnitřních věcí, ze dne 21. 3. 2016, č. j. MMB/0115827/2016, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0015574/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým se dle ust. § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Židenice, Úsek tajemníka, referát právní, ze dne 3. 12. 2015, č. j. BZID 16092/15/UT/VEC, sp. zn. SZ BZID 12643/15/7/PR/385/2015 (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ruší a řízení v dané věci zastavuje. Správním orgánem

prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že se řízení proti obviněnému MUDr. M. F., Ph.D. pro skutky ze dne 11. 2. 2015 a 19. 2. 2015, zastavuje, neboť návrh na zahájení řízení podle § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o přestupcích“), byl podán žalobkyní opožděně. Řízení bylo vedeno proti obviněnému MUDr. M. F., Ph.D., bytem (dále též „manžel žalobkyně“), pro podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 11. 2. 2015 a dne 19. 2. 2015 v rodinném domě na ulici měl fyzicky a verbálně napadnout svou manželku – žalobkyni.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobkyně se domnívá, že její záležitost byla správními orgány nesprávně posouzena, a to vzhledem k okolnostem a popsáním skutečností, stejně jako provedení dokazování a nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí správních orgánů trpí vadami, neboť věc nebyla správně hmotně-právně posouzena. Žalovaný zastavil předmětné řízení z důvodu, že zanikla odpovědnost obviněného za přestupek, neboť od spáchání uplynul jeden rok. Žalovaný přitom postavil své rozhodnutí na skutečnosti, že pro skutky ze dne 11. 2. 2015 a dne 19. 2. 2015 se nevedlo trestní řízení (toto bylo zahájeno jen pro skutek ze dne 12. 3. 2015) a tedy nelze uplatnit ustanovení, dle kterého se se do běhu jednoleté prekluzivní lhůty nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. Dne 24. 9. 2015 byla žalobkyně policejním orgánem písemně vyrozuměna, že ve věci fyzického napadení ze strany jejího manžela, ke kterému došlo dne 10. 2. 2015 a opakovaně dne 20. 2. 2015, byl toho dne postoupen k projednání do přestupkové komise prvostupňového správního orgánu s tím, že ji současně policejní orgán poučil, že pokud chce projednat předmětné přestupky, lze návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Předmětné písemné oznámení je tak dle žalobkyně hlavním důkazem, že pro skutky označené v tomto oznámení bylo vedeno policejním orgánem trestní řízení, neboť v případě, že by toto vedeno nebylo, nedošlo by k rozhodnutí o postoupení těchto skutku k projednání do přestupkové komise.

Žalobkyně dále odkazuje na skutečnost, že postup policejního orgánu dle § 158 trestního řádu následuje po zcela formálním úkonu – záznamu o zahájení úkonů v trestním řízení, což bylo učiněno dne 7. 4. 2015. Tento postup nepochybně představuje postup před zahájením trestního stíhání, nikoliv jakési „předprocesní stádium“, jak nesprávně uvádí prvostupňový správní orgán. Současně žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, dle kterého měla pro zachování lhůty současně s trestním oznámením podat návrh na zahájení řízení o přestupku.

Žalobkyně také namítá, že právě až z předmětného oznámení policejního orgánu ze dne 22. 9. 2015 se dozvěděla, že oznámené skutky, specifikované v trestním oznámení ze dne 2. 4. 2015, jsou považovány policejním orgánem za přestupek a ne za trestný čin. Žalobkyně

tak nesouhlasí se závěrem žalovaného, že pro předmětné skutky nebylo zahájeno trestní řízení a v dané věci policejní orgán nevystupoval jako orgán činný v trestním řízení, a že jeho oznámení o postoupení věci je vlastně samotným oznámením o spáchání přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Pokud správní orgány odkazují na skutečnost, že v záznamu o zahájení úkonu nejsou popsány skutky ze dne 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015, toto na věci nic nemění, neboť záznam o zahájení úkonu je toliko formálním úkonem, na základě kterého může pak policejní orgán činit další úkony ve věci.

Žalobkyně tak shrnuje, že nesouhlasí s právním hodnocením ze strany žalovaného, že věc nebyla dne 22. 9. 2015 postoupena dle ust. § 159 a odst. 1 písm. a) trestního řádu, nýbrž pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Současně není pravdou, že policejní orgán nevystupoval jako orgán činný v trestním řízení, jelikož neprováděl úkony trestního řízení. Žalobkyně poukazuje na to, že tyto prováděl prokazatelně, když přijal trestní oznámení, věci přidělil spisovou značku, provedl záznam o zahájení, vyslyšel žalobkyni jako oznamovatelku, a vyslyšel i další svědky.

Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dle žalovaného podstatou věci je otázka, zda byl návrh žalobkyně na projednání přestupku ze dne 20. 10. 2015 opožděný či nikoliv, resp. zda se pro skutky ze dne 11. 2. 2015 a 19. 2. 2015 vedlo trestní řízení dle trestního řádu. Trestním řízením se dle § 12 odst. 10 trestního řádu rozumí řízení podle trestního řádu a zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Je jím postup vymezený v rámci přípravného řízení od sepsání záznamu o zahájení úkonů v trestním řízení nebo provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, které mu bezprostředně předcházejí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, č. j. 1 As 18/2014-32, postup policejních orgánů a předcházející sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, se řídí výhradně jinými právními předpisy, nikoliv trestním řádem, zpravidla jde o postupy podle zákona o policii, které nepodléhají výkonu dozoru státního zástupce. Dospěje-li policejní orgán k přesvědčení, že jsou zde skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, je povinen sepsat o tom záznam o zahájení úkonů trestního řízení (viz výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství poř. č. 1/2012). Policejní orgán tak vystupuje v roli orgánu činného v trestním řízení až po zahájení trestního řízení. Ze správního spisu vyplývá, že policejní orgán dle § 158 odst. 3 trestního řádu dne 7. 4. 2015 zahájil na základě trestního oznámení žalobkyně ze dne 2. 4. 2015 úkony trestního řízení ve věci podezření z přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl obviněný dopustit dne 12. 3. 2015. Ačkoliv žalobkyně v trestním oznámení ze dne 2. 4. 2015 mimo skutek ze dne 12. 3. 2015 uvedla, že ji měl obviněný napadnout také ve dnech 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015 (následně upřesněno na dny 11. 2. 2015 a 19. 2. 2015), pro tyto skutky úkony trestního řízení zahájeny nebyly, což je zřejmé ze samotného záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, jenž je vymezen velmi konkrétně. V rámci následných podání vysvětlení policejní orgán prověřoval pouze skutek ze dne 12. 3. 2015, pro který bylo usnesením ze dne 14. 9. 2015 zahájeno trestní stíhání proti obviněnému, v němž se také podává, že skutky ze dne 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015 byly

ze spisového materiálu vyloučeny k samostatnému projednání, neboť se jedná o přestupky proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Z uvedeného tak vyplývá, že v přestupkové věci obviněného nevystupoval policejní orgán jako orgán činný v trestním řízení. Odevzdání věci správnímu orgánu prvního stupně tak nemohlo představovat postoupení věci ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o přestupcích.

Žalobkyně tvrzení žalovaného považuje za účelová a zavádějící. Dle žalobkyně ve smyslu ust. § 158 odst. 3 není možné chápat záznam o zahájení úkonu v trestním řízení jako formální dogma, od kterého se odvíjí další postup policejního orgánu v předmětném trestním řízení. Smyslem tohoto záznamu je pouhé vymezení počátku přípravného řízení a tím i celého trestního řízení, a informace státního zástupce, kterým okamžikem může vykonávat dozor v přípravném řízení. Dle žalobkyně je zřejmé, že policejní orgán v předmětné věci učinil záznam pro skutkové okolnosti nejzávažnější, kdy současně odkázal na trestní oznámení, čímž formálně zahájil v této věci trestní řízení. Pokud poukázal na trestní oznámení, které obsahuje i uvedení dalších skutků, zahájil trestní řízení i pro tyto skutky, neboť i tyto skutky nepochybně musí být předmětem dozoru státního zástupce. Dále žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že věci byla přidělena spisová značka. Pod touto značkou byl učiněn i předmětný záznam o zahájení úkonu trestního řízení a ve zmiňovaném usnesení o zahájení trestního řízení se podává, že skutky ze dne 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015 byly ze spisového materiálu vyloučeny k samostatnému projednání. Pokud by tyto nebyly předmětem řízení, nebyly by vylučovány k samostatnému projednání a nedošlo by k postoupení věci.

III. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Žalobkyně předně namítá, že návrh na zahájení řízení proti obviněnému nebyl podán opožděně, neboť byl podán ve lhůtě dle § 68 odst. 2 zákona o přestupcích. Hlavním důkazem je dle žalobkyně písemné oznámení policejního orgánu ze dne 22. 9. 2015, ze kterého se dozvěděla, že skutky manžela žalobkyně ze dne 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015, blíže specifikované v trestním oznámení ze dne 2. 4. 2015, jsou považovány za přestupek a je nutné podat návrh

na zahájení přestupku. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, dle nichž ve věci nebylo zahájeno trestní řízení a policejní orgán nevystupoval jako orgán činný v trestním řízení.

Stěžejní pro posouzení této námitky je výklad § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, jenž upravuje subjektivní lhůtu pro podání návrhu na zahájení řízení o přestupcích, které lze projednat pouze na návrh (§ 68 odst. 1 zákona o přestupcích).

Dle § 68 odst. 2 zákona o přestupcích „u přestupku, který lze projednat jen na návrh, lze návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. V návrhu musí být uvedeno, kdo je postiženou osobou, koho navrhovatel označuje za pachatele a kde, kdy a jakým způsobem měl být přestupek spáchán.“

Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že je možné podat návrh příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Pokud by tato lhůta (která je zákonná a prekluzivní) dodržena nebyla, nelze její nedodržení prominout a zahájení správního řízení by již nebylo možné.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti pro nyní projednávanou věc. Dne 2. 4. 2015 podala žalobkyně trestní oznámení pro skutky obviněného, kterých se měl dopustit ve dnech 10. 2. 2015, 20. 2. 2015 a 12. 3. 2015. Dne 7. 4. 2015 policejní orgán zahájil úkony trestního řízení pro podezření manžela žalobkyně ze spáchání přečinu ublížení na zdraví dne 12. 3. 2015. Dne 14. 9. 2015 vydal policejní orgán usnesení, dle něhož se zahajuje trestní stíhání manžela žalobkyně pro přečin ublížení na zdraví, kterého se měl dopustit dne 12. 3. 2015. Jednání manžela žalobkyně ze dne 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015 bylo vyloučeno k samostatnému prošetření, neboť se jedná o přestupky proti občanskému soužití. Dle „Vyrozumění o postoupení věci“ ze dne 22. 9. 2015 dal policejní orgán žalobkyni na vědomí, že spisový materiál ve věci fyzického napadení ze strany obviněného, ke kterému došlo dne 10. 2. 2015 a opakovaně dne 20. 2. 2015 byl postoupen k projednání správnímu orgánu prvního stupně. Zároveň byla žalobkyně poučena o tom, že může podat návrh na projednání věci u příslušného správního orgánu podle § 68 zákona o přestupcích. Správní orgán prvního stupně obdržel správní spis dne 24. 9. 2015. Dne 21. 10. 2015 žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně doručila „Návrh na projednání přestupku“, kterého se měl manžel žalobkyně dopustit ve dnech 11. 2. 2015 a 19. 2. 2015 (doplněno dne 26. 10. 2015). Přípisem ze dne správní orgán prvního stupně požádal policejní orgán o součinnost, konkrétně zda v dané věci bylo zahájeno trestní stíhání proti manželovi žalobkyně. Dle zprávy Policie ČR, Městské ředitelství policie Brno, 8. oddělení kriminality, byly dne 7. 4. 2015 zahájeny úkony trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu ve věci podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil obviněný tím, že dne 12. 3. 2015 fyzicky napadl žalobkyni. V jednání manžela žalobkyně ve dnech 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015 policejní orgán spatřoval přestupky proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, které bylo dne 15. 9. 2015 vyloučeno k samostatnému projednání.

Dle žalobkyně výše popsané „*Vyrozumění o postoupení věci*“ ze dne 22. 9. 2015 nutno považovat za postoupení věci orgánem činným v trestním řízení ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o přestupcích. Posouzení této skutečnosti je nezbytné pro určení, zda zákonná lhůta počala běžet ode dne, kdy se žalobkyně o přestupku dozvěděla nebo ode dne, kdy se dozvěděla o postoupení věci správnímu orgánu orgánem činným v trestním řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2014, č. j. 1 As 18/2014-32, který přímo dopadá na nyní projednávanou věc, poukázal na to, že trestní řád upravuje postoupení věci jinému orgánu v § 171, podle kterého „*státní zástupce postoupí věc jinému orgánu, jestliže výsledky přípravného řízení ukazují, že nejde o trestný čin, že však jde o skutek, který by mohl být jiným příslušným orgánem posouzen jako přestupek, jiný správní delikt nebo kárné provinění*“. Trestní řád však neumožňuje „postoupení“ věci přímo orgánem policie. Ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích hovoří o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Proto je nezbytné vymezit, zda orgán policie v projednávaném případě jednal jako orgán činný v trestním řízení či nikoliv. Dle Nejvyššího správního soudu je tak i nutno vyjasnit, zda v dané věci došlo k zahájení trestního řízení. Dle citovaného rozsudku: „*Před zahájením trestního řízení totiž existuje ještě určitý neformální úsek činnosti policie (nazývaný jako tzv. „předprocesní“ stadium), který není trestním řízením podle trestního řádu. Jde o postup podle § 158 odst. 1 trestního řádu, jenž stanovuje: „Policejní orgán je povinen na základě vlastních poznatků, trestních oznámení i podnětů jiných osob a orgánů, na jejichž podkladě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu, učinit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a směřující ke zjištění jeho pachatele; je povinen činit též nezbytná opatření k předcházení trestné činnosti. Pověřené orgány Vězeňské služby České republiky neprodleně informují Generální inspekci bezpečnostních sborů, jakmile zahájí takové šetření.*“ Orgán policie v rámci tohoto stadia provádí operativní činnosti podle zákona o Policii České republiky, které jen v některých případech vyústí v odhalení skutečností vzbuzujících podezření ze spáchání trestného činu. V rámci tohoto stadia však ještě nejedná jako orgán činný v trestním řízení (ve smyslu § 12 odst. 2 trestního řádu); tím je až od okamžiku, kdy začne postupovat podle trestního řádu. Rozhodující pro zahájení tohoto postupu je okamžik, ve kterém mohl policejní orgán poprvé učinit (většinou na základě podnětu z trestních oznámení) závěr o podezření ze spáchání trestného činu, na jehož základě může zahájit úkony trestního řízení, a to buď sepsáním záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu či provedením neodkladných nebo neopakovatelných úkonů, případně přímo zahájením trestního stíhání ve smyslu § 160 trestního řádu (viz Šámal, P., Musil, J., Kuchta, J. a kol.: *Trestní právo procesní*. 4. přeprac. vyd. Praha : C. H. Beck, 2013 s. 181 – 182, 494).

V této souvislosti lze odkázat také na výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství poř. č. 1/2012, které uvádí, že „postup policie (policejních orgánů), který předchází sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, se řídí výhradně jinými právními předpisy, než trestním řádem, zejm. zákonem č. 273/2008 Sb. [...] a nepodléhá doзору státního zástupce. Jakmile však policejní orgán dospěje k přesvědčení, že jsou zde

skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, je povinen sepsat o tom záznam o zahájení úkonů trestního řízení“ (viz Sbírka výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství, dostupná z <http://www.nsz.cz>).

Z výše uvedeného je nutné vyvodit, že policejní orgán vystupuje v roli orgánu činného v trestním řízení až po zahájení trestního řízení. Při postupu podle § 158 odst. 1 trestního řádu (tj. v „předprocesním“ stadiu, které není součástí trestního řízení) nejedná podle trestního řádu; nejčastěji postupuje podle zákona o Policii České republiky, případně podle zákona o přestupcích.“

Ze správního spisu vyplývá, že policejní orgán v rámci postupu podle § 158 odst. 1 trestního řádu prověřoval podnět přijatý od žalobkyně, dle něhož shledal, že došlo k trestnému činu pouze co do skutku manžela žalobkyně ze dne 12. 3. 2015, nikoliv však ohledně skutků spáchaných ve dnech 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015 (žalobkyně upřesněno na dny 11. 2. 2015 a 19. 2. 2015). Úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu zahájil pouze ohledně skutku ze dne 12. 3. 2015. Tyto však nebyly zahájeny pro jednání manžela žalobkyně ze dne 10. 2. 2015 a 20. 2. 2015, proto policejní orgán věc odevzdal správnímu orgánu prvního stupně. Policejní orgán tak na základě výše uvedeného nevystupoval jako orgán činný v trestním řízení, neboť trestní řízení vůbec nebylo zahájeno a nejednal ani podle trestního řádu. V případě „Vyrozumění o postoupení věci“ ze dne 22. 9. 2015 policejním orgánem správnímu orgánu prvního stupně se nejednalo ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o přestupcích o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Skutky ze dne 11. 2. 2015 a 19. 2. 2015 tak byly policejním orgánem pouze prověřovány podle postupu v § 158 odst. 1 trestního řádu, nikoliv však z pozice orgánu činného v trestním řízení. Na uvedené závěry nemůže mít vliv, pod jakým číslem jednacím policejní orgán řízení vedl, neboť tento slouží pouze jako identifikátor dokumentu, nelze podle něj určit okamžik, kdy bylo zahájeno trestní řízení.

Soud tak uzavírá, že lhůta pro podání návrhu na zahájení řízení o přestupku podle § 68 odst. 2 zákona o přestupcích se neodvívěla od „postoupení věci orgánem činným v trestním řízení“, neboť k takovému postoupení nedošlo. Počátek lhůty je tak třeba vázat na okamžik, kdy se žalobkyně o přestupku dozvěděla. Žalobkyně se o spáchání přestupku dozvěděla dne 11. 2. 2015 a 19. 2. 2015. Je tak nepochybné, že pokud žalobkyně podala svůj návrh dne 21. 10. 2015, byl tento podán opožděně, neboť tříměsíční prekluzivní lhůta uplynula nejpozději dne 19. 5. 2015. Správní orgán prvního stupně tak postupoval správně, pokud lhůtu pro podání návrhu na zahájení řízení o přestupku odvíjel ode dne, kdy se žalobkyně o přestupku dozvěděla. Správnímu orgánu prvního stupně tak nezbylo, než řízení z důvodu opožděného návrhu zastavit. Žalovaný tyto závěry v celém rozsahu aproboval, vzhledem k tomu, že však zanikla odpovědnost obviněného za přestupek, a to dne 11. 2. 2016 a 19. 2. 2016, prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

Jak také správně uvedly správní orgány, žalobkyně mohla z hlediska zásady procesní opatrnosti zároveň s trestním oznámením podat také návrh na zahájení řízení o přestupku, aby předešla zmeškání lhůty podle § 68 odst. 2 zákona o přestupcích.

Pro úplnost soud uvádí, že přílohy, které žalobkyně dodala zároveň se žalobou, byly zároveň součástí správního spisu, nebylo nezbytné provádět ohledně těchto dokazování.

IV. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. července 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně